

עין משפט
גר מצוה

בנ א מיי פירא מלי' סמ
הלכה לא סמ לאו סמ
טושי' איה עמ סמ סמ
11
כר ב ג מיי' עס טושי' עס
סמ' 11
כה ד ה מיי' עס הלכה
ל ה טושי' עס סמ' 11
בו ו ז מיי' עס וכלה סמ
טושי' עס סמ' 11
כז ח ט מיי' עס טושי'
עס סמ' 11
כח י מיי' פיי' סמ הלכות
סמ' 11
כט יא מיי' עס הלכה ד
בב יב מיי' פירא מלי'
סמ הלכה ל'
ל יג מיי' פירא מלי'
סמ הלכה ל' טושי'
איה פיי' סמ' 11

קנה:

אלס דלועין. המלשין ולא אמרין מוקלין הן לנהמה דמחלל אלס הן: אשוני קסין: א"ר. כלנים דקאמר בגורייאם וטרי דכל נבלה קשה להן: ומעריבין. התבן והאספתא יחד והנהמה אוכלת התבן בשביל האספתא: אין כפינא סריא. דלא מויל השתא משוי לה אוכלא. והאי קריא לאו סריא לגמרי דיהו לניהמה קיימא ואסורה לנטול: מתיא: ולא כרמו ותומבין לו בגרונו. ונגמרא מפרש לשון אוכסין עושין לה כמין אכוס בתוך מתיא: ולא

מי שהחשיך פרק עשרים וארבע שבת

את הדלועין לפני הבהמה ואת הנבלה לפני הכלבים מאי לאו דלועין דומיא דנבלה מה נבלה דרכיבא אף דלועין דרכיבא אלמא מרחינן באוכלא ותויבתא דרב יהודה אמר לך רב יהודה לא נבלה דומיא דדלועין איה דלועין דאשוני אף נבלה דאשוני והיכי משכחת לה בבשר פילי א"ר בגורייאתא וזמרי תא שמע דתני רב חנן מנהרדעא מפרכינן תבן ואספתא ומעריבין אלמא מרחינן באוכלא תבן כתיבא סריא אספתא בעילי וזמרי: מתני' אין אוכסין את הנמל ולא דורסין אבל מלעיטין ואין מאמירין את העגלים אבל מלעיטין ומהלקטין לתרגולין ונותנין מים למורסן אבל לא גובלין ואין מולטין מים לפני דבורים ולפני יונים שבשוכב אבל נותנין לפני אווין ותרגולין ולפני יוני הרדיסיות: גמ' מאי היא אוכסין אמר רב יהודה ר"א עושין לה אכוס בתוך מעיה מי אוכב כי היא גוונא אין וכדאמר רב ירמיה מדיפתי לדידי חזי לי ההוא טייעא דאכלא כורא וואמעניא כורא: אין מאמירין: איזו היא המראה ואיזו היא הלעטה אמר רב יהודה המראה למקום שאינה יכולה להחזיר הלעטה למקום שיכולה להחזיר רב חסדא אמר אידי ואידי למקום שאינה יכולה להחזיר והמראה בכלי הלעטה ביד מתוב רב יוסף מיהלקטין לתרגולין ואין צריך לומר שמלקטין ואין מלקטין ליוני שובך וליוני עלייה ואין צריך לומר שאין מהלקטין ומאי מלקטין אילימא מהלקטין דספי ליה כידים מלקטין דשרי ליה (א) קמיהו מבכל דיוני שובך ויוני עלייה מישרא קמיהו נמי לא אלא לאו מהלקטין למקום שאינה יכולה להחזיר מלקטין למקום שיכולה להחזיר בכלל דהמראה בכלי ותויבתא דרב יהודה אמר לך רב יהודה לעולם מהלקטין דספי ליה כידים מלקטין דשרי ליה קמיהו ודקא קשיא לך יוני שובך ויוני עלייה למישרא קמיהו נמי לא הני מוונותן עליך והני אין מוונותן עליך כדתניא ונותנין מוונות לפני כלב ואין נותנין מוונות לפני חזיר ומה הפרש בין זה לזה זה מוונותו עליך וזה אין מוונותו עליך אמר רב אשי מתניתין נמי דיקא אין נותנין מים לפני דבורים ולפני יונים שבשוכב אבל נותנין לפני אווין ולפני תרגולין ולפני יוני הרדיסיות מ"ט לאו כ"שום דהני מוונותן עליך והני אין מוונותן עליך ולמעטמין מאי איריא מאי אפילו חיטי ושערי נמי לא אלא שאני מאי דשכיחי באגמא דרש רבי יונה אפיתחא דבי נשיאה מאי דכתיב (י"ד) צדיק דין דלים יודע הקב"ה בכלב שמוונותיו מועטין לפיכך שוהה אכילתו במעוין ג' ימים כ"דחתן כ"מה תשהה אכילתו במעוין ויהא טמא בכלב ג' ימים מעת לעת ובעופות ובדגים כדי שתפול לאור ותשרף אמר רב המנונא שמע מינה אורח ארעא למשרא אומצא לכלבא וכמה אמר רב מרי משה אודניה וחוטרא אבתריה הני מילי כדברא אבל במתא לא דאתא למסרך אמר רב פפא לית דעניא מבכלבא ולית דעתיב מחזירא תניא כוותיה דרב יהודה ו"איוזו היה המראה ואיוזו היא הלעטה המראה מרביצה ופוקס את פיה ומאכילה כרשינין ומים בבת אחת הלעטה מאכילה מעומד ומשקה מעומד ונותנין כרשינין בפני עצמן ומים בפני עצמן: מהלקטין לתרגולין כו': אמר אביי אמריתא קמיה דמר מתניתין מני ואמר ל' ר' יוסי בר יהודה היא דתניא אחד נותן את הקמח ואחד נותן לתוכו מים האחרון חייב דברי רבי (ר') יוסי בר יהודה אומר אינו חייב עד שיגבל דילמא עד כאן לא קאמר רבי יוסי בר יהודה התם אלא קמה דבר גיבול הוא אבל מורסן דלאו בר גיבול הוא אפילו רבי יוסי בר יהודה מודה לא שאלא דעתך דתניא בהדיא אין נותנין מים למורסן דברי רבי (ר') יוסי בר יהודה אומר ונותנין מים למורסן ת"ר אין גובלין את הקלי ו"א גובלין מ"אנא ו"א חסדא רבי

מסורת הש"ס

6) ויל' מפרסן וכן העיקר
תוס' לפי קין: קין תוס' כי
ש: דיה מנבלא. 7) ופי'
תוס' כי ב' דיה סמסן.
8) ומספת' סימון' 9) וכלה
מתי' דיע סמ' ריו'.
10) וכלה פירא מיי'.
11) ומספת' סימון' 12) לפי
13) ופי' יתח' רבי
ישי' חזקיהו. 14) ופי' מיי'
מיס' כ"ב: 15) דיה מלי'.
16) ופי' מתי'. 17) ופי' סמסין
18) ופי' ג' דיה אלג.

הורה אור השלם

1. ד"ר עירקין ור' דלם רשע
לא יכין דעת' השלי' ט"ו

הגהות הב"ח

6) נ"ב דש"ר ל"ה קמיה
אלא דיוני שובך:

גליון הש"ס

גמרא אמר ר' אבא ר' יוחנן
סמ' ו' גמ' דף ק"ט פ"ג
ופי' טיה' מקולה' עס דיה
הי':

רבינו חננאל (הבש"ט)

יכול להחזירו מתוך כלבו
אבל חשיב הוא ככלוב,
כגון זה אסור להחזירו. אבל
להלעיטו בדרכיבא תלמינו
וגו', לתת המאכל בחיך
שלי פותח. והוה ויהו ביה.
ודב חסדא אמר אידי ואידי
למקום שאין יכול להחזיר.
והמראה (בכלי הלעטה
ביד. ואותהיה רב יוסף לרב
יהודה מהלקטין לתרגולין
ואין צ"ל שמלקטין ביה.
דאמר רב יהודה הכי
לעולם וכו'). פי' מתניא
דאמר כך היא מולטין
דספי ליה כידיו. והיא
מתחאה מהלעטת שאמרינן.
ומלקטין ששילין לפני
שעיריה וכו'. ורבינו ר' דריס
שהו' האכל לעופות. ואין
משליקין האכל לפני יוני
שובך ויוני (מליח) לפי
שאין (בין) תויבת ואין
מוונותן עליך. וכן (האן)

רבינו חננאל

באוכלא. אלא שחז דומיא
דחובין. מה חובין
דאשיני. מירוש יבשין
וקשיין ואין יכולין להיכלל.
אין שותן כמותן שתיבש
תקשקש ואינו אוכל
הדומים שגוייהו אוכל
ומתניין כוותי' דאמרי
שויי אוכלא לא משוייהו.
ואיזו היא כמות שאינה
יכולה לאכול השתא אלא
אתי ריסקו. ואמרו בעילי
וזמרי. פי' עירייה קטנים.
ותוב קאשין על ר' הונא
מרבי יהודה נשמע ליבין,
כל ר' יהודה כותיב שתיבש
לדקה. לרעה אין לנסח
אבל דרבנן סברי
שתיבין לאבין כמות
כתיב ונתנין לתרגולין
לח' דרטר'ה באוכלא לא
תרגולין. ואיל' רבי יהודה
לח' דרטר'ה לנסח שיהיה
לאכול כמות שהיא כלא
ריסקו אלא לרעה כלא
יכולה לאוכלה כמות שהיא
כלא ריסקו שויי אוכלא
הוא ושרי. דאם נאמר כי
הוא סבר מטרות טוהנין
שויי אוכלא לא משויין
ורסקו זה שויי אוכלא
לדקה ולנסח הוא ואשר
איל' ר' יהודה לרעה
אוכלא הוא ומישהו באוכל
לרש ואם הוא אוכל לרעה
כיש לנסח ולא היה צריך
לומר אלא ר' יהודה היה
סמ' בין לרעה בין לרש.
ועלתה כקשיא לרב הונא.
והווי' להקשות על רב
יהודה דתנן מחתבין את
הדלועין לפני הבהמה ואת
הנבלה לפני הכלבים ואת
הית. ושפוטת היא. וכן
הא דתני בן תנן מנהרדעא

לחזירה: מעניטין מני.

דקמני נתן מים לתוך המורסן דנמית מים לא זכו גיבולו: אפי' רבי יוסי מודה. דזכו גיבולו: קלי. קמה של כנואה שמיכשה כשהן קליות כמנור ואותו קמה לעולם מתוק והוא סקמחא דאכשנא ועושין ממנו שמיחא משמן ומים ומלח שמערבין בו:

דתניא אחד נותן את הקמח ואחד נותן לתוכו מים האחרון חייב דברי רבי (ר') יוסי בר יהודה אומר אינו חייב עד שיגבל דילמא עד כאן לא קאמר רבי יוסי בר יהודה התם אלא קמה דבר גיבול הוא אבל מורסן דלאו בר גיבול הוא אפילו רבי יוסי בר יהודה מודה לא שאלא דעתך דתניא בהדיא אין נותנין מים למורסן דברי רבי (ר') יוסי בר יהודה אומר ונותנין מים למורסן ת"ר אין גובלין את הקלי ו"א גובלין מ"אנא ו"א חסדא רבי

לחזירה: מעניטין מני. דקמני נתן מים לתוך המורסן דנמית מים לא זכו גיבולו: אפי' רבי יוסי מודה. דזכו גיבולו: קלי. קמה של כנואה שמיכשה כשהן קליות כמנור ואותו קמה לעולם מתוק והוא סקמחא דאכשנא ועושין ממנו שמיחא משמן ומים ומלח שמערבין בו:

דתניא אחד נותן את הקמח ואחד נותן לתוכו מים האחרון חייב דברי רבי (ר') יוסי בר יהודה אומר אינו חייב עד שיגבל דילמא עד כאן לא קאמר רבי יוסי בר יהודה התם אלא קמה דבר גיבול הוא אבל מורסן דלאו בר גיבול הוא אפילו רבי יוסי בר יהודה מודה לא שאלא דעתך דתניא בהדיא אין נותנין מים למורסן דברי רבי (ר') יוסי בר יהודה אומר ונותנין מים למורסן ת"ר אין גובלין את הקלי ו"א גובלין מ"אנא ו"א חסדא רבי

19) ופי' מתי'. 20) ופי' סמסין
21) ופי' ג' דיה אלג.

22) ופי' מתי'. 23) ופי' סמסין
24) ופי' ג' דיה אלג.

25) ופי' מתי'. 26) ופי' סמסין
27) ופי' ג' דיה אלג.